

Art. 25.

Det staaar enhver af de høje kontraherende Parter frit at bestemme, at der i Tilfælde af, at Checkretten er tabt som Følge af Checkkomgangens Forsømmelse saavel som i Tilfælde af Forældelse, skal vedblive indenfor dens Territorium at bestaa et Krav mod den Trassent, der ikke har ydet Dækning, og mod en Trassent eller Endossent, som med Urette vilde blive beriget.

Art. 26.

Det tilkommer enhver af de høje kontraherende Parters Lovgivning at bestemme, hvilke Forhold der bevirker Afbrydelse eller midlertidig Standning af Forældelsen af Checkkrav, der er forelagt Domstolene til Afgørelse.

De andre høje kontraherende Parter har Ret til at bestemme de Vilkaar, paa hvilke de vil anerkende saadanne Forhold. Det samme gælder med Hensyn til et Sagsanlægs Virkning til at bringe den i den ensartede Checklovs § 52, Stk. 2, omhandlede Forældelsesfrist til at løbe.

Art. 27.

Enhver af de høje kontraherende Parter har Ret til at foreskrive, at visse Søgnedage skal sidestilles med lovbestemte Helligdage, forsaavidt angaar Forevisningsfristen saavel som alle andre Handlinger vedrørende Checken.

Art. 28.

Enhver af de høje kontraherende Parter har Adgang til ved Lov at udfærdige Undtagelsesbestemmelser af almindelig Natur vedrørende Udskydelse af Betaling saavel som Forlængelse af Fristerne for Handlinger til Bevaring af Regres.

Art. 29.

Med Henblik paa Anvendelsen af den ensartede Checklov tilkommer det enhver af de høje kontraherende Parter at bestemme, hvad der skal forstaas ved »Bank«, og hvilke Personer og Institutioner der, som Følge af deres Virksomheds Natur, kan sidestilles med Banker.